

Сирена

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизведени
под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Siren*
Copyright © Tricia Rayburn, 2010
All rights reserved.

Превод Анелия Янева
Редактор Боряна Стоянова
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“
1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2011
ISBN 978-954-27-0595-6

ГЛАВА 1

СПОРЕД СЕСТРА МИ ДЖЪСТИН най-добрият начин да се пребори страха от тъмното е като си представиш, че наоколо е светло.

Преди години тя приложи тази теория на практика, докато двете лежахме в леглата си, заобиколени от мрак. Притаена заг крепост от възглавници, аз бях убедена, че в тъмните сенки се крие някакво зло, което само чака гишането ми да стане равномерно, за да нападне. Затова всяка вечер Джъстин, година по-голяма от мен, но с десетилетия по-мъдра, търпеливо се опитваше да отвлече вниманието ми от тази мисъл.

- Забеляза ли с каква сладка рокля беше Ерин Клайн днес? - питаше например тя, започвайки винаги с някакъв лесен въпрос, за да разбере колко сериозно е положението в момента.

Много рядко, обикновено когато си лягахме късно след натоварен ден, се случваше от умора да забравя страховете си. Тогава отговорях с „да“ или „не“ на въпроса ѝ и двете продължавахме да си приказваме за обикновени неща, чак докато заспим.

В повечето случаи обаче, вместо да отговоря на ней-

ния въпрос, аз прошевах нещо от рода на: „Чу ли това?“ или: „Как мислиш, дали боли, когато те ухапе вампир?“, или пък: „Дали чудовищата надушват страха?“. Тогава Джъстин прогължаваше с въпрос номер две.

- Толкова е *светло* тук - заявяваше тя, - че виждам всичко: раницата си, лъщенето на синята си грибна и нашата златна рибка в аквариума. А *ти* какво виждаш, Ванеса?

Аз се напънах да си спомня как точно изглеждаше нашата стая, преди мама да изгаси лампата и да затвори вратата. Понякога даже успявах да забравя за злото, което ме дебне от крилото на гардероба, и заспивах. Всяка вечер си казвах, че номерът на Джъстин няма да мине, и всеки път той имаше ефект.

Методът на Джъстин успяваше да пребори и останалите ми страхове. Няколко години по-късно обаче, застана на върха на една скала над Атлантическия океан, си дадох сметка, че в този случай той няма никакви шансове да проработи.

- Не ти ли се струва, че Саймън изглежда различно това лято? - попита тя, приближавайки към мен, докато изглеждаше мократа си коса. - Някак по-зрял? По-сладък?

Съгласих се мълчаливо с нея. Физическото преобразяване на Саймън беше първото, което забелязах, когато двамата с по-малкия му брат Кейлъб почукаха на нашата врата по-рано днес. Но това беше тема на разговор за друго време - например, докато се греем пред старото каменно огнище в къщата ни край езерото. Първо обаче трябваше да се приберем у дома.

- И Кейлъб също - продължи Джъстин. - Броят на момичетата с разбити сърца в Мейн тази година сигурно се е увеличил четворно.

Опитах се да кимна, но очите ми бяха впити в покрития с шупнала пяна водовъртеж на петнайсетина метра под краката ми.

Джъстин уби раменете си с хавлиена кърпа и застана до мен. Стоеше толкова близо, че усещах мириса на сол по косата и в порите ѝ и чувствах хладината на мократа ѝ кожа, сякаш се притискаше в мен. От краищата на косата ѝ се ронеха водни капки, падаха върху топлата си скала и се разбиваха на още по-малки капчици, които пръскаха краката ми. Внезапен порив на вятъра вдигна към нас водната мъгла от разбиващите се долу вълни и превърна възненето ми в тръпка на ужас. Някъде в ниското Саймън и Кейлъб се смееха, докато изкачваха стръмната пътека, която през гората щеше да ги доведе при нас.

- Това е просто плувен басейн - каза Джъстин, - а ти стоиш на ръба на дъската за скачане шейсет сантиметра над него.

Кимнах. Точно за този момент си мислех по време на всичките шест часа път с кола от Бостън до тук. Точно него си представях поне веднъж дневно от миналото лято насам. Знаех, че всичко изглежда далеч по-страшно, отколкото всъщност е. През последните две години, откакто открихме маркировката на старата туристическа пътека, водеща към това уединено място далеч от останалите туристи и летовници, четиримата с Джъстин, Саймън и Кейлъб бяхме скачали десетки пъти, без да пострагаме, ако не се броят няколкото дракотини. И което беше по-важно - давах си сметка, че винаги ще се чувствам като изтърсака на нашата малка лятна компания, ако не се престраша да скоча.

- Водата в басейна е затоплена - продължаваше Джъстин - и щом скочиш вътре, е достатъчно да ритнеш два пъти с крака, за да стигнеш до стълбите, които водят към удобния ти шезлонг.

- А дали някой сладък кубинец ще ми донесе плодов коктейл, докато се изтягам в удобния си шезлонг?

Тя ме погледна и се усмихна. И двете знаехме какво оз-

начава това. Щом съм достатъчно адекватна, за да се шегувам, значи вече съм се отказала.

- Със съжаление трябва да ви уведомя, че съм забравил ананасите вкъщи – разнесе се гласът на Кейлъб зад нас, – затова пък кубинчето е тук и е готово да ви обслужва.

Джъстин се обърна към него.

- Крайно време беше. Замръзвам!

Когато тя се отдалечи от ръба на скалата, аз се навесих още по-напред. Облекчението, което изпитвах в момента, беше само временно, а разочарованието, че не съм се престрашила да сторя онова, което цяла година се кълях да направя, само щеше да расте, щом си тръгнем от Скалите на Хиона¹.

Тази нощ щях да прекарам будна. Болката от това, че за пореден път съм се оказала такава бърза, такава бебе, нямаше да ми позволи да заспя.

- Устните ти са посинели – каза Кейлъб.

Обърнах се и го зърнах да разгръща любимата си плажна кърпа – единствената, която го бях виждала да използва, онази с омарите: анимационни герои със слънчеви очила и бански гащета – и да забива Джъстин с нея. После я притегли към себе си и разтри ръцете и раменете ѝ.

- Лъжец. – Тя му се усмихна изпод качулката на хавлиения си халат.

- Имаш право. Цветът им повече отива към бледолилаво като на лавандула. Или люляк. Тези устни са твърде красиви, за да бъдат оцветени в толкова отегчително банално синьо. И все пак ще се опитам да ги стопля.

Завъртях изразително очи и се огледах за шортите и мениската си. Джъстин също се беше зарекла в нещо за тази ваканция – да не излиза повече с Кейлъб, както правеше миналото и по-миналото лято.

¹ В древногръцката митология Хиона е нимфа и любима на бог Посейдон, дъщеря на бога на северния вятър Борей и простосмъртната Орития. – Бел. прев.

- Той е такъв гечко! - заявила беше тя. - Аз вече завърших гимназия, а на него му остава още цяла година. Пък и единственото му занимание, когато не играе на видеоигри, е да грънка на тая вехта китара. Не мога да си позволя да пропиля и секунда повече, защото това едва ли ще прерасне в нещо по-различно от безкрайни часове натискане. Независимо колко приятни са тези часове.

Когато я попитах защо тогава не излиза със Саймън, второкурсник в колежа „Бейтс“ и поради тази причина по-подходящ като възраст и интелект за нея, тя се намръщи.

- Със Саймън ли? - повтори тя. - Тая ходеща прогноза за времето? Тоя мислител, който използва колежа само като извинение, за да изучава формирането на облаците? Едва ли ще стане.

На Джъстин ѝ трябваша само трийсет минути - точно колкото да разтоварим нашата кола, да хапнем по сандвич и да се метнем в стария бус субару на Саймън - за да наруши обещанието, което беше дала сама на себе си. Не че веднага скочи на Кейлъб, не, но щом го погледнеш, блясъкът в очите ѝ издаваше колко иска да го направи. Но се сдържа и чак когато вече бяхме в колата и се спускахме по пътя надолу, праметна ръце през врата му и го стисна толкова силно, че лицето му цялото порозовя.

Сега, докато тя се гушеше в него на скалата, аз навлякох дрехите си и грабнах кърпата. Въпреки че слънцето все още не се беше скрило, а аз дори не се бях намокрила, треперех от студ. Толкова далече на север в Мейн температурата дори в средата на лятото не се качва над седемнайсет градуса, а хапещият вятър обикновено създава усещането, че е поне с десет градуса по-студено.

- Трябва да тръгваме вече - внезапно каза Саймън, появявайки се откъм туристическата пътека.

Саймън винаги е бил по-големият, по-скромният, по-

начетенният от двамата братя Кармайкъл – тези черти доскоро се допълваха от върлинеста фигура и лоша стойка, но през последната година с него беше станало нещо. Ръцете, краката и гърдният му кош се бяха налели, а когато свалеше ризата си, можех дори да различа малки гънки по корема му. Изглеждаше даже някак по-висок и по-силен. И вече приличаше много повече на мъж, отколкото на хлапе.

– Приливът се променя и се трупат облаци.

Джъстин улови погледа ми. Знаех какво си мисли: „Друг канал, но и по него върви прогнозата за времето“.

– Ама ние току-що пристигнахме – каза Кейлъб.

– Ами залеза? – попита Джъстин. – Всяка година се заричаме да го гледаме оттук и все не стигаме до това.

Саймън измъкна риза от раницата си и я навлече, без дори да си прави труда да се избърше преди това.

– Ще има още много залези занаягред. Днес обаче слънцето ще се скрие от онази масивна буреносна система, която се носи насам.

Погледнах към хоризонта, накъдето кимна той. Или съм била прекалено съсредоточена да се взирам във водата, за да обърна внимание на небето, или този юрган от тъмни облаци се беше появил изведнъж от нищото.

– Направих справка, преди да тръгнем. От метеорологичната станция казаха, че ще е ясно чак до късно вечерта. Но като гледам какво е положението, имаме само гвайсетина минути да се спуснем долу, преди да започнат гръмотевиците. – Саймън тръсна глава. – Ще ми се и професор Бийкман да можеше да види това.

Преди да съм успяла да попитам защо, Кейлъб и Джъстин започнаха да си шепнат нещо, а Саймън се наведе към мястото, където седях с притиснати към гърдите колени, опитвайки да се стопля.

– Добре ли си? – попита.

Кимнах и се опитах да се усмихна. С течение на времето Саймън се беше превърнал в по-големия брат закрилник не само за Кейлъб, но и за нас двесте с Джъстин.

- Малко ми е студено и сега ми се иска каучуковите подметки на маратонките ми да бяха по-дебели, но иначе съм добре.

Той измъкна грейка от раницата си и ми я подаде.

- Не е голяма работа - просто един ген от многото. Цялото лято е през нас. Както и следващото, и лятото след него.

- Благодаря ти. - Погледнах настрани смутена. Изглеждаше напълно искрен и добронамерен, но сега най-малко имах нужда някой да ми припомня за моя провал, при това толкова скоро след като се издъних.

- Сериозно говоря - продължи той с тих, но твърд глас. - Независимо кога ще си готова за това, а дори и никога да не се решиш, всичко е наред.

Навялякох грейката, доволна, че има с какво да запълня паузата.

- Имаме нов план - обяви Джъстин.

Поех протезната ръка на Саймън и скочих на крака. Джъстин и Кейлъб някак бяха успели да се откъснат един от друг, но само колкото Джъстин да хвърли хавлиените кърпи на земята. Сега двамата стояха на ръба на скалата, хванати за ръце и обърнати с лице към нас.

Джъстин се ухили.

- Независимо че ни остава съвсем малко време, решихме да отбележим официално първия ген от това лято, което със сигурност ще е най-хубавото за всички времена.

- Като се приберем у дома и се загреем с по един горещ шоколад, нали? - предложих.

- Глупавичката ми Неса! - Джъстин ми прати въздушна целувка. - Двамата с Кейлъб ще скочим още веднъж.

- Със салто - гобави Кейлъб.

Докато гвамата си разменяха влюбени погледи, аз погледнах към Саймън. Беше зяпнал насреща им, сякаш трескаво търсеше най-подходящите думи, които да произведат максимум ефект за минимум време. Новопоявилите се мускули по гърба му се бяха изопнали под тънката памучна тениска. Ръцете му, които се бяха отпуснали покрай бедрата му, след като ми помогна да стана, сега бяха свити в юмруци.

- Със задно салто! - извика Джъстин.

- Не - прекъсна я Саймън, - в никакъв случай!

Не се съържах и се усмихнах. Ето това най-много харесвах - и мразех - в Джъстин. Докато аз продължавах да спя на запалена лампа, страхувах се да чета Стивън Кинг и не бях в състояние да направя дори един безопасен скок от върха на скалата, Джъстин живееше за оная тръпка, която аз по всякакъв начин се опитвах да избегна. Ето и сега, когато ни делят само минути от това да бъдем удавени от проливен гъжд и изпържени от светкавиците, тя иска на всяка цена да си осигури нова порция агреналин, затова скача във въртопа, при това с гърба напред.

- Ще отнеме само две минути - каза Кейлъб. - Тръгнете надолу, щом скочим, ще се срещнем по средата на пътеката.

- Знаеш, че приливът е непредсказуем във време като днешното - каза Саймън. - Водата сега е много по-плътка от последния ни скок.

Джъстин погледна надолу през рамо.

- Няма как да е станало толкова опасно. Всичко ще бъде наред.

Наблюдавах я - моята красива по-голяма сестра, чиято кестенява коса сега беше поизсъхнала и се вееше на дълги кичури около лицето ѝ. Нямаше как да я спра. Щом Джъстин си науми веднъж нещо, няма сила, която да я

разубеди. Когато ми се усмихна, очите ѝ блеснаха на фона на тъмните облаци, които сякаш поглъщаха останките на небе.

Начупен къс неоновобяла светкавица внезапно раздра въздуха. Мълнията удари толкова близо до нас, че скалата под краката ни потрепери. Вдигна се вятър, отскубна листа от клоните и понесе смет над земята. Дълъг прът полетя към мен като пусната от лък стрела, аз покрих главата си с две ръце и се хвърлих на земята. Започна да вали – отначало по-леко, после засили, докато накрая грейката на Саймън зелена за гърба ми и по лицето ми взе да струи вода. Застинах неподвижно с надеждата, че бурята ще ни отмине така внезапно, както беше и дошла, но въздухът ставаше все по-студен, вятърът – по-силен, а гръмотевиците – все по-оглушителни.

Скалата отдогу се тресеше, което ме караше да треперя дори по-силно. На няколко крачки от мен Саймън се беше навел косо срещу вятъра, използвайки цялата си тежест, за да се задържи на крака, докато сновеше напред-назад и събираше кърните и грехите на Джъстин и Кейлъб. Извиках го, но гласът ми се изгуби сред пороя и воя на вятъра.

Изправих се на крака, опитвайки да остана колкото се може по-близо до земята, и си запроправях път сред мрака и вихрушката от боклуци. Когато втора начупена светкавица раздра хоризонта, успях за миг да се огледам наоколо – сякаш слънцето грееше ярко отгоре.

Нея я нямаше.

Прикривайки лицето си с ръце, аз се спуснах към пропастта. Третата мълния удари толкова близо, че успях да видя колко малко ми остава до успешното изпълнение на моята цел: да прекрача през ръба на скалата в безпътния въздух.

Опитах да спра, но земята под мен беше хлъзгава. Пад-

нах лошо по гръб с изпружен напред крак. Сребристият кант на маратонката ми проблесна на светлината на поредната светкавица и видях крака ми да стърчи отвъд ръба на скалата. Изкрещях и отчаяно забих ноктите на двете си ръце в земята.

Хиляда и едно, хиляда и две...

Гръмотевицата изтрещя и скалата под мен забибрира. Броенето на секундите между светкавицата и последвалия тътен обикновено ме успокояваше при силна буря, но никога досега бурята не беше вилняла толкова ниско над незащитената ми глава.

- С тях всичко е наред!

Саймън. Хвана ме през кръста с две ръце и ме изтегли по-далече от пропастта. След няколко безкрайни секунди най-накрая стисна ръката ми и посочи нанякъде.

Сега светкавиците следваха начесто една след друга и ми позволяваха да видя повърхността на водата. Долу всичко кипеше и малки вълни се разбиваха в скалните късове. Тънките стволоче на гърветата, осеяли подножието на скалата, се превиваха напред, после изплющяваха обратно назад, а крехките им стебла се огъваха като тръстици на вятъра. Кимнах с глава, убедена, че на Саймън нещо му се привижда, и после я зърнах: тънка бяла чертица, движеща се сред мрака. Ръката на Кейлъб беше увита около нея, докато двамата полутичаха, полулазеха по скалите към пътеката.

Тя беше добре. *Естествено*, че беше добре.

Саймън ме погледна, за да се увери, че и аз съм ги видяла, после ме гърпна далече от ръба. Краката ми някак успяха да се раздвижат и аз забързах подире му през поляната към обраслата с гъсталак туристическа пътека. Клоните и коренищата, които огъвахме и газехме по пътя си, после ни шибяха през лицето и ни спъваха, но ние не забавяхме ход. Сърцето ми се блъскаше в гърдите и аз се опитвах да

потисна усещането, че докато тичаме през гората, нещо или някой ни преследва с още по-голяма скорост.

Близко шестотин метра по-надолу пътеката, по която се спускахме, се пресече с още една, която не бях забелязала на идване. И сега щях да я пропусна, ако Саймън не беше свърнал рязко назад и наляво.

Замръзнах на място малко след като видях причината за внезапното му отклонение.

Джъстин. Кейлъб я гържеше в ръцете си, а от дълбоката рана на коляното ѝ през прасеца чак до стъпалото се спускаше плътна кървава следа.

Това е просто изцапано или пък водорасло...

- Неса. - Докато Саймън я поемаше от ръцете на Кейлъб, тя хвана ръката ми и я целуна. - Ще се оправя, обещавам. Може да ходя и сама, но някой тук много искаше да се направи на герой.

- В колата имам всичко необходимо - каза Саймън, отправяйки се обратно към туристическата пътека с Джъстин на ръце.

Погледнах към Кейлъб. Лицето му беше така изопнато, докато ги наблюдаваше как се отдалечават, че беше трудно в него да познаеш вечно усмихнатото наперено момче, което само преди минути флиртуваше с Джъстин.

- Сестра ти... - Той тръсна глава и ме погледна.

- Знам. - И двамата бяхме наясно. Не негова беше вината. Нито моя, нито пък на когото и да било друг. Ако Джъстин си наумеше да премине гола през огнени обръчи, тя щеше да го направи. На другите оставаше единствено да я наблюдават отстрани, приготвили хавлия и пожарогасител, нищо друго.

Поехме след тях. Колкото повече вървахме, толкова по-слабо валеше дъждът. Гръмотевиците постепенно заглъхваха, а времето между светкавиците и следващия ги

тътен ставаше все по-дълго. Даже вятърът притихна и от мощна вихрушка се превърна в обичайния за лятото бриз. Докато стигнем до старото зелено субару на Саймън, оставено край мръсния черен път, облациите се разкъсаха и между тях се показаха ивици синьо небе.

- Ето, видяхте ли - посрещна ни Джъстин, когато най-накрая ги настигнахме. Тя седеше на пода на отворения багажник на буса и люлееше крака, докато Саймън превързваше раната ѝ. - Просто граскотина.

- Изобщо не е само граскотина - каза Саймън, - но поне не се налага да викаме Бърза помощ.

Кейлъб обгърна с длан врата ѝ и я целуна по челото.

- Скъпа... Трябва да си по-внимателна.

Тя отвори уста да отговори, но се отказа, когато ръката на Кейлъб спря на бузата ѝ. Сведе глава, докато палецът му нежно галеше кожата ѝ и погледът ѝ омекна.

- Знаеш, че съм готов на всичко за едно малко приключение, но с мен е свършено, ако нещо...

- Знам. - Тя плъзна ръката му по бузата си и целуна дланта ѝ. - Съжалявам. Знам.

Наблюдавах какво става между тях с някаква смесица от облекчение и объркване. Радвах се, че тя е добре и намирах за много мило Кейлъб да е така загрижен, но все пак двамата не се бяха виждали от последното ни пътуване на север по Коледа. Въпреки това изглеждаха твърде емоционално обвързани за хора, които се срещат от дъжд на вятър.

Това ме накара да си помисля, че или си пасват страшно добре, или преживяването на границата на смъртта особено ги е сблизило. Не можех да си представя какво друго може да е.

- Трябва да се промие - каза Саймън, затягайки превръзката на Джъстин. - Но и така ще можеш да стигнеш до вкъщи.

- Много ви благодаря, доктор Кармайкъл. - Джъстин

се опря на ръката на Кейлъб и скочи на земята, приземявайки се на здравия си крак. – Сега ще получа ли захарен памук?

Саймън я изгледа така, че Кейлъб побърза да ѝ помогне да заобиколи колата и я настана на задната седалка.

Помогнах на Саймън да прибере марлята и лейкопласта.

– Май тук нещо е започнало още в началото на годината, а? – подхвърлих.

Отначало той замръзна, после натика набързо съдържанието на аптеката обратно в кутията и я затвори. След това ме погледна и очите му се заковаха на лицето ми, сякаш имаше нещо да ми каже, но не беше сигурен дали трябва да го направи. Най-накрая протегна ръка и стисна рамото ми.

– На предната седалка има едно старо одеяло, ако искаш да се подсушиш.

Той затвори багажника и се отправил към мястото зад волана. Хвърлих един последен поглед към небето, което сега беше също толкова синьо, както и когато пристигнахме, после заобиколих колата и седнах на предната седалка. Вътре свалих грейката, докато Саймън седеше отпуснато на шофьорското място, а Кейлъб и Джъстин тихичко се занимаваха неизвестно с какво на задната седалка.

– И така... – казах, когато никои от тях не помръдна и не проговори в продължение на няколко минути. – Какво беше *това*?

Саймън ме изгледа, после впери очи през предното стъкло в пътеката. Внезапно се размя и изпусна продължителна, дълбока въздишка.

– Това бяха Скалите на Хиона, които ви канят отново да ги посетите.

Обърнах се и вече знаех какво ще видя, когато погледна

през рамо към задната седалка.

Джъстин, сгушена под ръката на Кейлъб и опънала превързания си крак върху навитото вълнено одеяло, беше широко ухилена от ухо до ухо.

- Ама че тръпка - щастливо заяви тя.

- Ама че трик.

- Трик ли? - Джъстин протегна чинията си към татко, който идваше с още едно плато пържолки на скара. - Какво ще рече това?

Татко наниза две пържолки с вилицата, после погледна през парапета на терасата към езерото Кантака.

- „Трик“ - измамно действие, което обикновено цели предотвратяването на залавяне и плен.

- Знам *значението* на гумата, татко. Но ти наистина ли смяташ, че съм си ограскала крака, докато се катерех по скалите, за да избегна похищение? Да не би всички похитители да се плашат от вида на кръв? Пък и кой тук се занимава с отвличания? Някакви бодигардове лунатици? Изперкали събирачи на мигени черупки? Мистериозният Йети на Уинтър Харбър?

Усмихнах се над чашата си с горещ чай. *Иташе* един човек, който сигурно би отвлякъл Джъстин, стига да му падне подходящ случай, но съдейки по досегашните ми наблюдения, тя най-вероятно щеше да тръгне доброволно с него. Не можех да се пошегувам с това на всеослушание обаче, защото родителите ни все още мислеха Кейлъб и Саймън за същите „сладки момчета Кармайкъл“, каквито ги знаеха още от бебета. Нашите бяха наясно, че прекарваме с братята повечето си време през лятото, но и през ум не им минаваше с какво запълва това време през последните години едната половина от нашата малка компания. А Джъстин недвусмислено беше гала да се разбере, че иска нещата да си останат така.

- Мистериозният Йети на Уинтър Харбър, а? - Тамко сложи още една пържола в чинията на Джъстин и остави платото върху затворения капак на барбекюто. - Вече така ли ми викат?

Двете с Джъстин се спогледахме през масата и избухнахме в смях. Тамко беше малко над метър и осемдесет и обикновено ходеше приведен - нещо, което той приписваше на проблем с ниските горни прагове на вратите „в ония времена“, но което много по-вероятно беше следствие от четиридесетте години, прекарани пред компютъра. Неговата едра отпусната фигура, увенчана с бухнала къдрава бяла коса и буйна брада, обаче наистина напомняше на легендарното създание.

- А какво стана с Тамко-слагко? Ами Супертамко? Или Якия тамко? - Той седна и си наля още една чаша червено вино. - Кое беше най-новото? Имаше нещо от рода на великан, а?

- Големия бащица - отговори Джъстин със закачливо изражение, сякаш не можеше да повярва, че той е забравил едно от галените имена, с които го наричаше.

- Точно така. И все още се колебая дали пък да не се обидя от него. - Той потърка кръглия си корем. - По пътя насам обаче си мислех за едно име, което според мен трябва да включа непременно в ежедневните си разговори, и то час по-скоро.

- Ще обърнем внимание на тази препоръка - каза Джъстин.

Тамко си взе франзела от панера в средата на масата, откъсна голям залък и го пхна в устата си.

- Краля.

- Краля? - повтори Джъстин. - Крал на какво?

Той сви рамене.

- Нищо повече. Просто Краля.

- Не е зле... Това обаче автоматично превръща мама в

Кралицата. А аз не съм убедена, че тя ще се примири да свири втора цигулка, пък било и само заради една титла. – И Джъстин погледна мама за потвърждение.

Мама, която в момента сечеше пържолата си с ножа така, сякаш беше от желязо, а не от месо, помълча, преди да отговори.

– Не е за вярване, че все още се занимавате с това.

– Вярно, момичетата вече пораснаха – съгласи се баща ни, – но аз винаги ще си остана техният Голям бащица. Чак до дълбоки старини, когато ще се съсухря. И тогава ще стана... Малък-голям татко? Или може би Среден татко? А защо не Прататко?

– Можеш пожизнено да станеш и Великия повелител на вселената, не в това е въпросът.

Татко вдигна вежди, обмисляйки предложението на мама, без да обръща внимание, че тя изобщо не се шегува. Не че в това имаше нещо необичайно, тъй като мама рядко се шегуваше. Открай време тя беше по-сериозната и по-дисциплинираната от двамата. Тя беше президент на „Франклин кепитъл“, финансова фирма в Бостън, а татко – писател и професор по американска литература в колежа „Нютон“. Качествата, които се изискваха за тези две уважавани професии, неизбежно се проявяваха и в техния семеен живот.

– Тогава в какво е въпросът, сладка моя? – Като се протегна през масата, той внимателно измъкна от ръцете ѝ ножа и вилицата и се зае с очевидно тежката работа да нареже нейната пържола.

– Че си вече на осемнайсет. – Мама се обърна намръщено към Джъстин. – Че си вече зрял човек. Че сега грешките ти вече ще имат последствия.

– Значи може да ми остане малък белег чак до края на живота, така ли? – каза Джъстин. – Голяма работа.

– Ще си голяма късметлийка, ако ти се размине само с

това.

Джъстин ме погледна, а широката усмивка, която не слизаше от лицето ѝ още откакто се качихме в колата на Саймън, помръкна.

- Връхлетя ни страшна буря и се подхлъзнах на една скала, мамо. Стават такива неща.

- Така е. Ако беше на осем и наистина идваше от плажа, сега щях да целуна коляното ти и всичко щеше да е наред.

- Я гледай! - извиках аз, сочейки към езерото. - Семейство Бийзли най-после имат ново кану. Толкова е... дълго.

Приключил с пържолата на мама, татко върна ножа и вилицата в чинията ѝ и се наведе към мен.

- Добър опит, гечко.

Джъстин тръсна глава.

- Много съм притеснена.

Опитах се да уловя погледа на мама и без гуми да я по-моля да не казва онова, което се канеше да каже, но на-празно. Тя вече си беше навила нещо на пръста и всеки момент щеше сериозно да ме натопи пред единствения човек, на когото винаги съм искала да доставям един-ствено радост.

- Ти не си била на плажа, Джъстин. Била си на Скалите на Хиона.

Дъхът ми спря. Думите на мама бяха последвани от мълчание.

- И гума да не става - каза най-накрая Джъстин, по-гръпвайки салфетката в скута си. - Даже не съм чувала за такова място.

- Така ли? Тогава за коя опасна за живота скала говореше сестра ти?

Затворих очи и се облегнах назад. Нямаше нужда да гледам към Джъстин, за да знам, че в момента е впила очи в мен с изражение, което е смесица между изненада, недоуме-

рие и болка.

- Миналото лято - продължи мама - теб те нямаше вкъщи, а Ванеса стоеше тук разстроена. Попитах я защо се притеснява и тя ми разказа как си открила тая скала, как всяка година ходиш там и колко глупаво се чувства тя, защото се страхува да скочи от нея.

- Като стана дума за това, може би няма да е зле всички да се топнем в езерото след вечеря - безгрижно каза татко. - Какво ще кажете?

- Нали си обещахме да не казваме? - обърна се Джъстин към мен, сякаш бяхме сами на масата. - Казахме, че ще си остане само между нас. Точно това го правеше толкова специално.

Вдигнах очи.

- Така е, аз...

- Не си го изкарвай на Ванеса - обади се мама.

Докато Джъстин седеше на стола с превити рамене, татко мажеше с масло франзелата си, а мама пресушаваше чашата си с вино, аз трескаво търсех думите, с които поне малко да поправа стореното. Искях да кажа на Джъстин, че не съм я издала умишлено, че просто съм била ядосана на себе си след ходенето на скалите миналото лято. Това на свой ред ме разстрои и ме накара да се ядосам на себе си, защото вече шестнайсет години от всичко ме е страх. Искях да ѝ кажа, че мама се е оказала на неподходящото място в неподходящото време и че ми беше обещала да не ме издава, ако не позволявам на Джъстин да скача от скалата, когато пак отидем там, и че аз не го направих, защото никога не бих спряла сестра си да прави нещо, от което се чувства щастлива. Искях да ѝ кажа, че съжалявам - толкова много съжалявам за всичко случило се.

Но не можех. Не можех нищо да ѝ кажа. Може би се страхувах, че всичко ще прозвучи не така, както трябва,

а гумите така и не угваха.

- И как мислиш да я караш с този Кармайкъл? - попита мама.

Ококорих очи и започнах да местя поглед от мама към Джъстин и обратно. Не бях споменала и гумица пред никого за Кейлъб.

Лицето на Джъстин почервения.

- Как ще я *карам* ли?

- Докато скачаш от скалите и вършиш кой знае какво с момче, което не прави разлика между видеоигра и лаптоп, ти залагаш на карта цялото си бъдеще. „Дартмут“². Медицинското училище. Години на успех и щастие.

- Пържолите са много вкусни, нали? - обади се татко. - Нито са много сурови, нито много препечени.

- Не мисля, че малко забавление ще съсипе целия ми живот. - Джъстин бутна стола си назад, а сините ѝ очи святкаха сред сива мъгла. - Освен това има много по-важни неща от обучението в прословутата Бръшлянова лига² и високоплатената работа.

- Големия бащица има идея - каза татко, облизвайки пръстите си. - Какво ще кажете да обявим временно примирие и да продължим утре, след като хубавичко сме се наспали?

Джъстин скочи, здравето ѝ коляно се блъсна в масата и чашите и чиниите ни взеха да грънчат. Наведе се, когато минаваше покрай мен, а очите ѝ светеха по-ярко от обикновено, сякаш осветени изотзад. Обърна се така, че мама и татко да не виждат лицето ѝ, и произнесе едновременно думата, която само аз да я чуя.

² Бръшляновата лига е историческа спортна организация, включваща осем висши училища в североизточната част на САЩ. Днес този термин се използва главно като етикет на група висши училища, предлагащи отлично академично обучение, с високи критерии за прием. Бръшляновата лига включва университетите: „Харвард“, „Йейл“, „Корнел“, „Браун“, „Принстън“, „Дартмут“ и „Колумбия“, както и „Университета на Пенсилвания“. - Бел. прев.

- *Бау!*

От очите ми рухнаха топли сълзи. Гледах я онемяла как прекосява терасата и влиза в къщата, оставяйки комарника да се хлопне зад гърба ѝ.

- Просто искам тя да следва пътя си - след кратко мълчание каза мама.

- Аз пък искам само някой да ми помогне да боядисам верандата - каза татко. - Закачах я, че използва раната като предлог да се отърве от работата, но сега май наистина ще трябва да се справям сам.

Бях загърбила и двамата и гледах към езерото.

„*Бау!*“ - не „Много ти благодаря!“ или „Тоя път наистина надмина себе си!“, нито даже „Не си на себе си!“, всяко от които пак би ме докарало до сълзи, но поне кожата ми нямаше да настръхне така, както от тази едinstвена гума.

Тогава нямаше как да зная, но това беше последната гума, която Джъстин ми каза. Щях да си припомням отново и отново този момент през следващите дни и седмици, щях пак да виждам сините ѝ очи, да чувам тихия ѝ глас и, кой знае защо, отново да усещам мириса на солена вода... сякаш пак стои край мен на върха на скалата с влажни от океана коси и кожа.